

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant p.o. stażysty E. C.

rozpoznawał sprawę **J. B.**

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 09.09.2015 r., sygn. akt II W 393/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży, wyrokiem z dnia 9 września 2015 roku, sygn. akt II W 393/15 uznał obwinionego **J. B.** za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 roku około godziny 19:00 w miejscowości M. na drodze (...) kierując pojazdem A. (...) nr rej (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 44 km/h tj. jechał z prędkością 94 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna prędkość wynosiła 50 km/h tj. wykroczenia z art. 92 a k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 300 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k., 118 §1 k.p.s.w. w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania i wymierzono mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony J. B.**, składając apelację i zaskarżając go w całości.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe obwinionego o przesłuchanie świadków R. P. i A. Ł., albowiem okoliczności na które świadkowie mają być przesłuchani nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k.98).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego J. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił

prawkłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 §1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wywody autora apelacji nie podważyły prawidłowości rozumowania Sądu I instancji. Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych jest nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznamomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym. Zdaniem Sądu odwoławczego taka ocena w zakresie wykazania winy i sprawstwa obwinionego zasługuje na pełną akceptację - w świetle wiedzy, zasad logicznego rozumowania i zgodności z doświadczeniem życiowym.

Wina i sprawstwo J. B. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny popełnił przypisane mu wykroczenie wskazują relacje procesowe interwenujących policjantów D. T. (k.63) oraz M. C. (k.63-64) .

Sąd II instancji w pełni akceptuje ocenę oświadczeń dowodowych złożonych przez tych świadków. Sąd Rejonowy prawidłowo na ich podstawie odtworzył zachowanie przypisane podsądnemu. Sąd Okręgowy podobnie, jak Sąd I instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których świadkowie ci opisując zdarzenie typowe w ich praktyce policyjnej, mieliby składać relacje procesowe niezgodne z prawdą i pomawiać podsądnego o zachowanie, które nie miało miejsca. Wyżej wymienione osoby nie miały żadnego interesu osobistego, czy majątkowego, aby fałszywie przedstawiać przebieg zajścia z udziałem obwinionego.

Żadnych tego rodzaju okoliczności nie przedstawił autor apelacji. Co więcej, ich percepcja była zorientowana na baczne obserwowanie wszelkich naruszeń porządku w ruchu drogowym, zwłaszcza przekroczenia prędkości.

Żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego nie wzbudza prawidłowość pomiaru prędkości samochodu prowadzonego przez obwinionego. Z wiarygodnych oświadczeń dowodowych policjantów wynika, że zauważyli oni pojazd, który gwałtownie przyspieszył, co skłoniło ich do skierowania aparatu pomiarowego w kierunku oddalającego się pojazdu. Policjant zareagował nadto stosownie do okoliczności zajścia, poprzez przełączenie urządzenia pomiarowego na pomiar pojazdów oddalających się. Policjanci mieli stosowne doświadczenie, aby stwierdzić, że podsądny poważnie przekroczył prędkość i podjęli niezbędne czynności. Co więcej, gdyby przekroczenie prędkości było nieznaczne, wówczas policjanci nie podjęliby pościgu za samochodem obwinionego. Zastrzeżenie apelującego, wskazującego na wadliwy pomiar prędkości są zatem całkowicie błędne.

Obwiniony nie ma racji, że Sąd Rejonowy nie odniósł się do właściwości urządzenia pomiarowego I.-1 i jego zdolności do ustalenia prędkości, z jaką poruszał się obwiniony krytycznego dnia. Sąd I instancji odniósł się do zarzutów obwinionego (powielonych w apelacji), na stronie 3 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, przedstawiając przekonujące rozumowanie. Nie ma mowy, aby rzeczony urządzenie dokonało wadliwego pomiaru. Należy podkreślić,

że urządzenie było skierowane w kierunku samochodu obwinionego w trybie pomiaru prędkości pojazdu oddalającego się, po uprzednim stwierdzeniu przez policjantów, że obwiniony na ich oczach znacznie przekroczył dozwoloną prędkość. Znaczne przekroczenie prędkości przez J. B. zostało natychmiast dostrzeżone przez doświadczonych policjantów. Urządzenie pomiarowe jedynie określiło stopień tego przekroczenia.

Niczego nie zmienia to, że pojazd podsądnego w inkryminowanym okresie wyprzedził inny samochód. Z zeznań D. T. wynika, że dokonano pomiaru prędkości samochodu obwinionego, zanim podsądny podjął manewr wyprzedzania (k.94). Świadkowie bacznie obserwujący rzeczywistość drogową w inkryminowanym okresie nie wskazali na jakiegokolwiek inne pojazdy, które utrudniałyby dokonanie pomiaru prędkości obwinionego. Wywody skarżącego są zatem ewidentnie błędne.

Bez znaczenia są obszernie wywody apelującego na temat rejestrowania zachowania policjantów, za pomocą kamery zainstalowanej w jego pojeździe. Ta okoliczność nie ma żadnego znaczenia dla oceny wiarygodności relacji podsądnego i interweniujących policjantów odnośnie jego zachowania w 21 kwietnia 2015 roku o godzinie 19:00. Rejestrowanie kontroli drogowej po przekroczeniu prędkości przez kierowcę pojazdu nie miało żadnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego. Sąd Rejonowy nie uwzględnił tej okoliczności przy ocenie postawy podsądnego, czego dowodzi lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Co więcej, policjanci nie zinterpretowali opisanego zachowania, jako świadczącego na niekorzyść podsądnego i dowodzącego jego nagannej postawy (k.63-64).

Sąd odwoławczy na rozprawie oddalił wnioski dowodowe o odebranie oświadczeń dowodowych od tych świadków, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. To czy policjant prawidłowo zinterpretował zachowanie obwinionego polegające na dotknięciu kamerki jako skierowanie jej w jego stronę czy nie, oraz czy kamerka ta była uruchomiona nie ma znaczenia w toku tego postępowania.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie uwzględnił rejestrowania kontroli drogowej na niekorzyść podsądnego. Podstawą uznania jego wyjaśnień za niewiarygodne było skonfrontowanie ich z ujawnionym materiałem dowodowym i przeprowadzenie oceny dowodów odpowiadającej kryteriom sądowej swobody oceny dowodów.

Wbrew temu, co sugeruje obwiniony, policjanci prawidłowo zaprotokołowali, że J. B. odmawia podania swoich źródeł dochodu (k.13). Oświadczenie przez podsądnego wykonującego działalność gospodarczą, że nie wie, jakie ma źródła dochodu musiało być interpretowane przez funkcjonariuszy Policji jako odmowa podania tych danych.

Nie ma znaczenia to, że w notatce urzędowej nie wskazano wprost, że podsądny zaprzeczył temu, aby przekroczył prędkość (k.4). Tego rodzaju dokument stanowi zwięzły zapis czynności podjętych przez policjantów i nie musi zawierać opisu wszelkich oświadczeń składanych przez podsądnego. Podsądny miał sposobność, aby przedstawić swoje stanowisko w trakcie składania wyjaśnień w toku procesu.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.ps.w. apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze, Sąd II instancji dokonał weryfikacji zaskarżonego wyroku również w zakresie kary wymierzonej podsądnemu.

Kara majątkowa 300 złotych stanowi umiarkowaną sankcję za wyrządzone bezprawie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił katalog okoliczności łagodzących i obciążających.

Podsądny zdecydował się znacznie przekroczyć prędkość i to na „oczach” patrolu policji, stojącego na straży bezpieczeństwa w ruchu drogowym. J. B. swoim zachowaniem dał świadectwo skrajnej nieodpowiedzialności i brawury.

Organ wyrokujący w sprawie słusznie ocenił jako obciążające podsądnego zachowanie polegające na nieprawidłowym wypełnieniu oświadczenia przedłożonego przez policjantów. Obwiniony niezależnie od stanu emocjonalnego, w jakim się znajdował, miał obowiązek wypełnienia stosunkowo krótkiego i prostego dokumentu poprzez wpisanie

elementarnych danych. Postawa podsądnego wraz ze znacznym przekroczeniem prędkości dosłownie na „oczach” policjantów kontrolujących bezpieczeństwo w ruchu drogowym wskazywało na jego lekceważący stosunek do policjantów i obowiązków użytkownika drogi publicznej.

Także względy prewencji generalnej przemawiają za zdecydowanym sankcjonowaniem podobnych groźnych wykroczeń.

Na podstawie art. 627 k.p.k., 118 §1 k.p.s.w. w związku z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania i wymierzono mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

I. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 320 złotych.

SSO Leszek Matuszewski